

Bekimming Piz Buin (3312m)

Nadat we de dag voordien de Dreiländerspitze beklommen hadden was het nu tijd voor een Oostenrijkse bergklassieker: de Piz Buin. Buiten het feit dat deze berg naamsbekendheid verwierf als zonnecrème is het tevens de hoogste berg uit het Silvrettagebied en zelfs uit gans Vorarlberg. Net zoals de overige touwgroepen vertrokken ook wij reeds in het donker vanuit de Wiesbadener Hütte. Toen we aan het begin van de Ochsentaler gletsjer kwamen was het reeds licht en konden we ons eenvoudig inbinden. Nu moesten we de 'autostrade' over de gletsjer volgen tot aan de Buinlücke (joch tussen grote en kleine Piz Buin). Alles was compleet gespoord en af en toe moesten er enkele gletsjerspleten omgaan worden.

De Ochsentaler gletsjer met het spoor.

Zicht vanop de Ochsentaler Gletsjer op de Buinlücke en de Piz Buin.

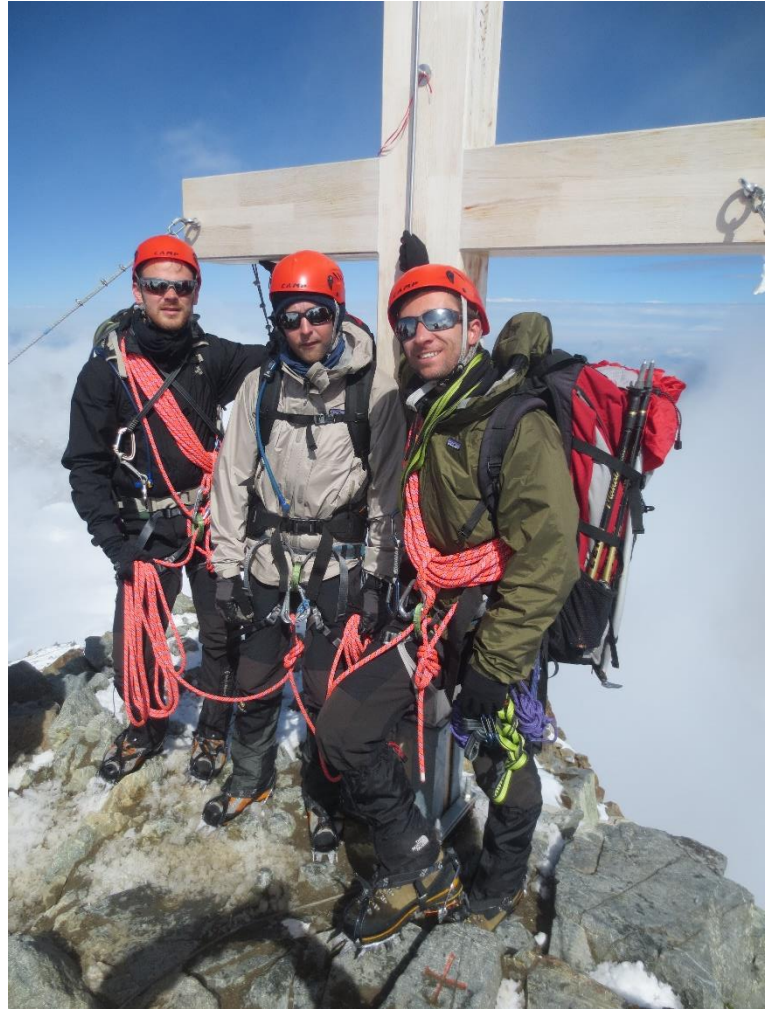
Aan de Buinlücke pauzeerden we even om iets te eten en gingen dan verder over de rotsen. In het begin ging dit heel gemakkelijk, maar daarna werd het moeilijker. Het begon met een eerste moeilijkere passage (II-) gevolgd door een tweede (II+). Vooral die 2e (een 'schoorsteen', de Schlüsselstelle) kostte me krachten ookal was ze kort maar bondig. Boven de 2e passage was er een boorhaak zodat ik mijn klimmaten vandaar makkelijk kon zekeren. Daarna was het een piece of cake om tot de top te komen. Daar werd ons zicht jammer genoeg deels beperkt door de ons omringende wolken. Heel lang bleven we dan ook niet op de top, ookal omdat er behoorlijk wat volk was en omdat we nog ver moesten gaan tot aan de Silvrettahütte. Aan de Schlüsselstelle maakten we gebruik van de boorhaak om af te seilen. De verdere afdaling verliep voorspoedig en probleemloos. Vanaf de Buinlücke gingen we richting de Fuorcla dal Cunfin. Dit joch moesten we over om van de Ochsentaler gletsjer naar de Silvrettagletsjer te gaan. De stijging naar dit joch kostte krachten, maar desondanks bereikten we dit toch vrij vlot. De afdaling van dit joch naar de Silvrettagletsjer verliep minder vlot. Het was zoeken naar de goede plaatsen om over de rotsen af te dalen tot op de gletsjer. Behoedzaam daalden we dus af tot op de gletsjer en deze moesten we dan een heel lange tijd volgen, er kwam precies geen einde aan. Mijn voeten begonnen pijn te doen en ik was dan ook blij toen we aan het einde van de Silvrettagletsjer kwamen. Daarna was het nog even op de tanden bijten tot we aan de Silvretta Hütte kwamen. In de hut zelf moesten we ook even op de tanden bijten toen we de Zwitserse prijzen zagen... Desalniettemin toch nog genoten van een bier op het zonnige terras.

Moeilijkheidsgraad: PD (I-II in rots)

Duur: 4 uur vanaf de Wiesbadener Hütte en 3 uur tot aan de Silvretta Hütte

De Schlüsselstelle

Op de top van de Piz Buin.